

Arrest

nr. 317 147 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 maart 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State nr. 260 668 van 19 september 2024 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 276 869 van 1 september 2022 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HAENECOUR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 13 januari 2022 een visumaanvraag in met als doel: "*Regroupement familial avec un étranger en séjour illimité (article 10)*" (eigen vertaling: gezinshereniging met een vreemdeling in onbeperkt verblijf (artikel 10)).

1.2. Op 25 maart 2022 wordt het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

Overwegende dat op datum van 13/01/2022 een visumaanvraag kort verblijf ingediend werd op naam van R. S. T. (...), geboren op (...)1998, van Madagassische nationaliteit, met als referent zijn veronderstelde A. H. (...), geboren op (...)1980, van Franse nationaliteit.

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende dat art. 45 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet wordt afgegeven wanneer de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden op hem van toepassing is;

Overwegende dat art. 2.2 van deze richtlijn bepaalt dat deze richtlijn van toepassing op bloedverwanten in neergaande lijn alsook die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hen begeleiden of zich bij hen voegen, ...

Overwegende dat betrokkene reeds de leeftijd van 21 jaar bereikt heeft en bijgevolg dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn moeder.

Overwegende dat betrokkene geen bewijsstukken voorgelegd heeft om dit karakter ten laste te onderschrijven noch in de vorm van geldoverschrijvingen noch in de vorm van bewijsstukken aangaande de huidige bestaansmiddelen van de aanvrager.

Bijgevolg bewijst betrokkene niet dat hij ten laste is van zijn moeder en dus aanspraak kan maken op de bepalingen van de richtlijn 2004/38.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

*"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.
Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."*

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*).

Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In drie middelen betoogt de verzoekende partij als volgt :

“Premier moyen pris d'une erreur manifeste d'appréciation prise isolément et en combinaison avec les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la LSE

La décision contestée indique faire application l'article 32 du RÈGLEMENT (CE) No 810/2009 DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (code des visas).

L'article 1er de ce Règlement est ainsi libellé : « 1. Le présent règlement fixe les procédures et conditions de délivrance des visas pour les transits ou les séjours prévus sur le territoire des États membres d'une durée maximale de trois mois sur une période de six mois ».

Or, la demande du requérant apparaissait clairement comme étant une demande de visa (de séjour) de longue durée – regroupement familial en qualité de descendant d'une ressortissante française qui réside en Belgique.

Dans le document accompagnant la demande de visa et transmis à la partie adverse, il est fait mention, dans le bas du document, de la DIRECTIVE 2004/38/CE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres (cette Directive est d'ailleurs mentionnée dans la décision querellée comme applicable au cas d'espèce).

Tant dans le titre que dans l'article 1er de cette Directive, il n'apparaît nullement que celle-ci est limitée au court séjour, que du contraire.

Il y a clairement erreur manifeste d'appréciation de la part de la partie adverse, laquelle ne pouvait certainement pas procéder à une analyse de la demande qui lui a été soumise en se fondant sur un texte qui n'était manifestement pas applicable dans ce cas.

Il en ressort, à tout le moins, un vice de motivation évident, le destinataire de la décision ne pouvant prendre connaissance de la disposition légale adéquate qui aurait été légitimement appliquée en l'espèce, afin d'asseoir la décision prise.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatives à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 mieux décrite ci-avant stipulent que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles.

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que « Les décisions administratives sont motivées (...) ».

Deuxième moyen pris de la violation de l'article 45 de l'Arrêté royal sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après l'ARE) pris isolément et en combinaison avec les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la LES

La décision contestée fait aussi mention de l'article 45 de l'ARE, qui est ainsi libellé :

« Art. 45.[1 Le visa d'entrée visé à l'article 41, § 2, de la loi est délivré sans frais et dans un délai de quinze jours à compter du jour où le demandeur a prouvé qu'il relève du champ d'application de la directive 2004/38/CE.

Toutefois dans des cas exceptionnels et dûment justifiés, le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé.]1

En l'espèce, la demande de visa a été introduite le 13.01.2022. Et la décision est prise au plus tôt le 15.02.2022, ce qui est en dehors du délai indiqué à l'article 45 de l'ARE. Et la notification intervient manifestement le 28.03.2022.

Troisième moyen pris de la violation des articles 40bis et 41 de la LSE, de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, du principe de bonne administration, du principe de collaboration procédurale, d'appréciation ; pris isolément et en combinaison avec les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la LSE

Première branche

La décision querellée conclut à l'absence de preuve que le requérant se trouve être à la charge de l'ouvrant-droit (sa mère).

Il est même indiqué, traduit en français pour les besoins du présent recours : « considérant que le demandeur n'a pas présenté de pièces justificatives, qu'il s'agisse de transferts de fonds ou de preuves des moyens de subsistance actuels du demandeur ».

Cette affirmation apparaît contraire au contenu du dossier administratif.

Pour une raison surprenante, manifestement mal aiguillé par – peut-être – le personnel du poste consulaire, le requérant n'a, selon le dossier administratif, pas déposé toutes les pièces utiles, notamment et en particulier celles relatives aux transferts de fonds et aux preuves des moyens de subsistance actuels de lui-même, à l'appui, directement, de sa demande.

Ceci dit, le 26.01.2022, le conseil du requérant adresse un courriel à la partie adverse, lequel courriel est repris au dossier administratif.

Le contenu de ce courriel n'apparaît pas avoir été pris en considération par la partie adverse, à lire sa décision.

Sur la question des preuves relatives aux transferts de fonds et aux preuves des moyens de subsistance actuels de lui-même, ce courriel comportait bien des preuves claires à ce sujet.

A titre principal, les documents tels que présentés par le requérant permettaient d'en conclure qu'il se trouvait bien, au pays de provenance, à charge de sa mère, lequel lui apportait une aide qui lui était nécessaire pour subvenir à ses besoins essentiels, lui qui est au chômage.

C'est donc en violation, en soi, de l'article 40bis de la LSE que la partie adverse a conclu l'inverse.

Par ailleurs, de ce fait, la partie adverse est manifestement passé à côté d'une partie des éléments soumis à sa connaissance, son analyse et son appréciation.

Il existe le principe général en droit administratif que l'autorité est tenue de prendre en considération tous les éléments portés à sa connaissance. Cela s'apparente au principe de bonne administration. En outre, en vertu du devoir de collaboration procédure, des documents présents au dossier administratif, même si pas présentés directement à l'occasion de la demande de séjour introduite, doivent être examinés. D'autant plus lors qu'il apparaît que l'instruction de la demande s'est faite de manière particulière (à la manière d'une demande de court séjour, que la demande n'était pourtant manifestement pas).

À titre subsidiaire, il en ressort que la motivation de la première décision contestée n'est partant pas adéquate dans la mesure où elle ne correspond pas à réalité du cas tel qu'il a été présenté par le requérant (vu qu'elle omet de prendre en considération des éléments portant présent au dossier administratif) et par ailleurs, qu'elle n'est pas suffisante au regard des éléments portés à la connaissance de l'administration.

L'administration ne pouvait se limiter à cette affirmation, d'ailleurs fausse vu la présence de ce courriel au dossier administratif, ou aurait dû prendre contact avec le requérant pour se voir remettre ces pièces de manière formelle, en vertu du devoir de bonne administration et de la collaboration procédurale.

En relation avec le fait que dans l'actuel moyen, le requérant se prévaut des dispositions légales susmentionnées isolément mais également en relation avec les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatives à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 mieux décrite ci-avant, la loi relative à la motivation des actes administratifs stipule que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles.

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que « Les décisions administratives sont motivées (...) ».

Deuxième branche

Le requérant entend exercer son droit à la vie privée et familiale en Belgique et se prévaut à ce sujet de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

L'on peut constater que le requérant et sa mère mettent une importante énergie à voir leur projet de vie en commun, en Belgique, aboutir.

Ce texte, tout comme la DIRECTIVE 2004/38/CE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres n'exclut pas qu'il puisse y avoir des conditions qui soient données par les États-parties à l'exercice de ce droit.

Il ne saurait toutefois y avoir un tel niveau d'exigence et une telle interprétation restrictive des restrictions à ce droit, sinon il y aurait lieu de parler d'une entrave disproportionnée au droit consacré par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme. Cela apparaît être le cas en l'espèce."

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.3. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de motieven wordt verwezen naar artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en naar artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en van hun familieleden alsook naar artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zijn. De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij een visum kort verblijf heeft aangevraagd om haar Franse moeder te vervoegen maar dat – aangezien zij ouder is dan 21 jaar – zij moet aantonen ten laste te zijn van haar moeder doch dat zij *“geen bewijsstukken voorgelegd heeft om dit karakter ten laste te onderschrijven noch in de vorm van geldoverschrijvingen noch in de vorm van bewijsstukken aangaande de huidige bestaansmiddelen van de aanvrager”* zodat zij niet bewijst ten laste te zijn van haar moeder en dus geen aanspraak kan maken op de bepalingen van de richtlijn 2004/38.

De verzoekende partij voert aan dat zij niet heeft verzocht om een visum kort verblijf, maar wel om een visum lang verblijf. De motivering waar verwezen wordt naar artikel 32 van de Visumcode is dan ook incorrect.

In dit verband stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij op zich kan worden bijgetreden in haar standpunt dat zij een visumaanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden, en dus lang verblijf, heeft willen indienen. Zo blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een *“Demande de visa long séjour pour la Belgique”* heeft ingediend, dat zij in haar aanvraag ook spreekt van een *“Regroupement familial avec un étranger en séjour illimité (article 10).”* en wordt ook in het document *“Demande de visa (...) Envoyée par: AMBABEL-Nairobi Transmise le: 13/01/2022 Introduite le: 13/01/2022 15:02:25”* melding gemaakt van het verblijfsmotief: *“Directive 2004-38-CE/Famille proche d'un citoyen EU (article 40bis)”*. Ook uit de commentaar van de ambassade blijkt dat verzoekende partij haar Franse moeder in België wenst te vervoegen. Daarnaast heeft de verzoekende partij via haar

advocaat op 26 januari 2022 nog een schrijven overgemaakt aan de dienst 'GH Visa' waarin nogmaals wordt gesteld dat zij een aanvraag voor gezinshereniging heeft gedaan.

Het gegeven dat in de aanvraag een datum voor het verlaten van het Schengengrondgebied werd ingevuld, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De vaststelling blijft dat de verzoekende partij in haar visumaanvraag zeer duidelijk heeft aangegeven dat zij een verblijf van meer dan drie maanden, en dus een lang verblijf, in België beoogt. Uit niets blijkt waarom een persoon die stelt als familielid van een Unieburger te zijn gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in België niet zou zijn toegelaten een dergelijke aanvraag reeds in te dienen vanuit het land van herkomst. Het is integendeel net aan de aanvrager van een visum om duidelijk aan te geven voor welke redenen hij naar België wenst af te reizen en of hij hierbij een kort dan wel lang verblijf beoogt. Vervolgens is het aan het bestuur om de correcte regelgeving toe te passen naar gelang het beoogde verblijf. Zo wijst de Raad ook op volgende overwegingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 7 maart 2017 in de zaak C-638/16 PPU, X en X tegen de Belgische Staat:

“40 In casu zij opgemerkt dat de visumcode is vastgesteld op de grondslag van artikel 62, punt 2, onder a), en onder b), ii), EG, op grond waarvan de Raad van de Europese Unie maatregelen neemt inzake visa voor voorgenomen verblijven van ten hoogste drie maanden, waarbij het onder meer gaat om de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa door de lidstaten.

41 De visumcode heeft volgens artikel 1 ervan tot doel de procedures en voorwaarden vast te stellen voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. In artikel 2, punt 2, onder a) en b), van de visumcode wordt het begrip „visum” voor de toepassing van deze code gedefinieerd als „een door een lidstaat afgegeven machtiging” tot respectievelijk „doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen” en “doorreis via de internationale transitzones van luchthavens van de lidstaten”.

42 Blijkens de verwijzingsbeslissing en de gegevens van het aan het Hof overgelegde dossier hebben verzoekers in het hoofdgeding bij de Belgische ambassade in Libanon om humanitaire redenen visumaanvragen ingediend op grond van artikel 25 van de visumcode, met de bedoeling bij hun aankomst in België in deze lidstaat asiel aan te vragen en bijgevolg een verblijfsvergunning te krijgen waarvan de geldigheidsduur niet beperkt is tot 90 dagen.

43 Dergelijke aanvragen vallen volgens artikel 1 van de visumcode niet binnen de werkingssfeer van deze code – met name van artikel 25, lid 1, onder a), om de uitlegging waarvan door de verwijzende rechter wordt verzocht in verband met het in deze bepaling voorkomende begrip „internationale verplichtingen” – ook al zijn zij formeel gezien ingediend op grond van artikel 25 van de visumcode.”

Nu de verzoekende partij in haar visumaanvraag duidelijk heeft aangegeven een verblijf van meer dan drie maanden in België te beogen, blijkt niet dat haar visumaanvraag viel binnen de werkingssfeer van de Visumcode, zodat de motivering in het licht van artikel 32 van de Visumcode inderdaad op zich niet dienstig is.

Anderzijds kan in de bestreden beslissing evenzeer duidelijk worden gelezen dat de visumaanvraag van de verzoekende partij meer algemeen ook is beoordeeld in het licht van artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38 waarvan artikel 40bis van de vreemdelingenwet de omzetting vormt (zie bespreking lager) en dat de gezinshereniging voor familieleden van Unieburgers regelt, oftewel het verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij ten laste is van haar Franse moeder zodat zij geen aanspraak kan maken op de bepalingen van de richtlijn 2004/38. De verwijzing naar artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38 en de vaststelling dat de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie niet is aangetoond, is wel degelijk een duidelijke en afdoende motivering waarom aan de verzoekende partij ook geen visum lang verblijf als familielid van een burger van de Unie kan worden toegestaan. Voor een dergelijk visum moet evident steeds de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie worden aangetoond. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing haar niet toelaat te begrijpen waarom het gevraagde visum haar niet kan worden toegestaan. De voorziene motieven laten de verzoekende partij wel degelijk op voldoende wijze toe te begrijpen waarom haar visumaanvraag wordt geweigerd. Het doel van de formele motiveringsplicht is bijgevolg voldaan.

Het betoog van de verzoekende partij op dit punt toont geen schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4. Waar verzoekende partij vervolgens een schending van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit aanhaalt omdat zij haar aanvraag heeft ingediend op 13 januari 2022 en de beslissing pas genomen is op 15 februari 2022 met kennisgeving op 28 maart 2022, wijst de Raad erop dat artikel 45 van het vreemdelingenbesluit als volgt luidt:

*“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven.
In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.”*

Verzoekende partij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat slechts een visum binnen een termijn van vijftien dagen afgeleverd moet worden wanneer zij bewijst dat de richtlijn 2004/38/EG op haar van toepassing is. De verwerende partij heeft evenwel vastgesteld dat verzoekende partij dit niet bewezen heeft. Daarenboven wijst de Raad erop dat – voor zover het betoog van verzoekende partij zou kunnen gevolgd worden dat binnen de vijftien dagen na de indiening van de aanvraag de verwerende partij zou moeten overgaan tot de afgifte van een visum, quod non – het Hof van Justitie in zijn arrest van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische Staat, uitdrukkelijk stelde dat nationale regelingen geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het Unierecht (punt 46) en dat richtlijn 2004/38 zich tegen een regeling verzet waarin het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden na de aanvraag gelijkgesteld wordt met een goedkeuringsbesluit (punt 51). Het Hof oordeelt dat dergelijke regeling haaks staat op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

De automatische afgifte van een visum gezinshereniging zonder dat blijkt dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor de afgifte ervan druist in tegen het Unierecht. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig stellen dat de loutere indiening van haar visumaanvraag de verwerende partij verplicht om, wanneer geen beslissing is genomen binnen een termijn van vijftien dagen, haar een visum af te leveren.

3.5. Voorts levert de verzoekende partij inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing. Zij meent dat de motivering niet afdoende is. De Raad is bij de beoordeling van het afdoende karakter van de motivering niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7. Verzoekende partij is het oneens met de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Franse moeder. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier dat zij wel degelijk bewijzen van geldstortingen en van haar inkomen heeft voorgelegd. Zij wijst op het schrijven van haar advocaat van 26 januari 2022. De voorgelegde stukken bewijzen wel degelijk dat zij nood had aan de financiële ondersteuning van haar moeder, gelet op haar werkloosheid.

3.8. Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Deze bepaling vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Het wordt niet betwist dat volgens deze bepaling -en de invulling die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven (HvJ 16 januari 2014, C-423/12 Reyes)- een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is slechts een verblijfsrecht erkend kan zien, indien hij materieel wordt ondersteund door zijn familielid dat in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van 'ten laste' zijn, is dat bewijs vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot verblijf levert.

3.9. Verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, betwist niet dat zij moet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. Zij is evenwel van mening dat de verwerende partij de door haar voorgelegde stukken waarmee zij dat heeft trachten aan te tonen veronachtzaamd heeft.

3.10. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekende partij *“geen bewijsstukken voorgelegd heeft om dit karakter ten laste te onderschrijven noch in de vorm van geldoverschrijvingen noch in de vorm van bewijsstukken aangaande de huidige bestaansmiddelen van de aanvrager”*.

3.11. Zoals de verzoekende partij evenwel betoogt, blijkt uit nazicht van het administratief dossier, dat zij bij het schrijven van 26 januari 2022 van haar advocaat volgende stukken heeft gevoegd:

- geldoverschrijving van de referentiepersoon naar verzoekende partij op 5 augustus 2021 voor een bedrag van 55 euro
- geldoverschrijving van de referentiepersoon naar verzoekende partij op 27 augustus 2021 voor een bedrag van 50 euro
- geldoverschrijving van de referentiepersoon naar verzoekende partij op 30 september 2021 voor een bedrag van 50 euro
- *“attestation de chômage”* waaruit blijkt dat verzoekende partij ingeschreven is als werkzoekende en geen tewerkstelling uitoefent.

In de nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat het administratief dossier inderdaad voormelde stukken bevat maar stelt zij dat uit deze stukken niet blijkt dat er sprake is van een werkelijke tenlastename. Zij stelt: *“Desondanks kan uit de gevoegde stukken bij dit e-mailbericht geen werkelijke tenlastename worden weerhouden. Het is immers niet voldoende dat uit de inkomstenbewijzen blijkt dat een tenlastename mogelijk is, er moet ook sprake zijn van een werkelijke tenlastename. De verweerder stelt vast dat geen bewijs werd voorgelegd ter staving van de financiële situatie van verzoekende partij zelf. Er werd a priori geen bewijs van onvermogen voorgelegd.”*

3.12. De Raad kan de verzoekende partij volgen dat zij het bewijs van drie geldoverschrijvingen heeft voorgelegd waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Voorts blijkt dat de verwerende partij erkent dat er bewijsstukken werden neergelegd. De Raad kan echter geen rekening houden met de motivering die de verwerende partij thans bijbrengt in haar nota met opmerkingen. Dit is een a posteriori motivering die het vastgestelde gebrek niet kan verhelpen.

Eenzijds blijkt uit niets dat deze stukken werden beoordeeld voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. In tegendeel: de verwerende partij erkent dat er geen rekening werd gehouden met deze stukken en beoordeelt deze alsnog in haar nota met opmerkingen.

Anderzijds, door de beoordeling van deze stukken niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijke vormvereiste, die met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38).

De mededeling van de motieven via een later procedurestuk of de neerlegging van het administratief dossier, nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De beoordeling van de stukken waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota kan door de verwerende partij derhalve niet dienstig worden bijgebracht om de hiervoor reeds vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet afdoende is. Bovendien werd ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden doordat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle stukken die voorlagen om tot haar beoordeling te komen.

Een schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van 25 maart 2022 houdende de weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU